

XII Jornades Interdiocesanes de Catequesi

A primers de juliol, han tingut lloc a Barcelona les XII Jornades Interdiocesanes de Catequesi. Organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), hi han assistit una setantena de catequistes, en representació de les diòcesis catalanes i de les Illes Balears, quatre dels quals de la nostra diòcesi. El títol de les jornades ha estat: «L'alegria de creure i de comunicar la fe.»

En la jornada s'han ofert cinc xerrades, el fil conductor de les quals ha estat el *Catecisme de l'Església Catòlica*. La primera ha anat a càrrec del president del SIC, el bisbe Sebastià Taltavull, qui ens ha animat a comuni-

car la nostra fe amb alegria i entusiasme, provocant, d'aquesta manera, l'encontre amb Jesús. La quarta, a càrrec de Mn. Joan M. Amich, ha versat sobre la importància de l'elaboració dels catecismes locals per a una millor aproximació a la realitat de cada conferència episcopal i diòcesi.

Les jornades han finalitzat amb la intervenció de Mons. Xavier Salinas, bisbe de Mallorca, qui ens ha fet reflexionar sobre la gradualitat dels continguts de la fe i la seva adequació a les diferents etapes de creixement dels infants.

Trini Catalán
Delegada de Catequesi

Josep Nadal i José Jordán «Los curetas de Monzón»

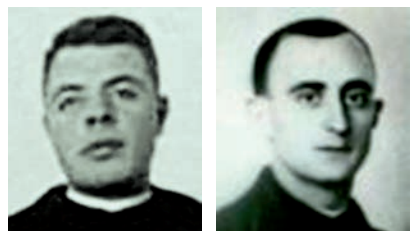
Seran beatificats a Tarragona el 13 d'octubre vinent. Monzón, ciutat important, aleshores Bisbat de Lleida, tenia dos mossens vicaris. Josep Nadal i Guiu era de Belllloc d'Urgell i José Jordán Bleuca era del poble d'Azlor (Osca).

també junts varen ser enterrats en una mateixa caixa. Per això, des de sempre, «los curetas de Monzón» no es poden ni es volen separar. Junts seran beatificats el 13 d'octubre a Tarragona.

Nadal i Jordán, en el moment del martiri, tenien respectivament 25 i 30 anys. Déu els va considerar prou «madurs» per endur-se'ls.

Ja l'any 1948, es va instruir el Procés Diocesà, a la Cúria de Lleida, per provar el seu martiri.

En el llibre *Un sacerdot camí del martiri*, la presentació del qual es va fer a l'Acadèmia Mariana de Lleida, el 12 de juny passat, es poden comprovar les actituds de fe, confiança i perdó, ja anticipat, relatades en forma de diari per Josep Nadal. Diari que acabà tres dies abans de morir, amb aquestes paraules: «Disposem de totes les nostres coses, les poques que tenim, i ens apremem a escriure als nostres pares i germans per acomiadar-nos-en fins a l'eternitat.»

Jordán va arribar a Monzón el 1932. Nadal, el 1935. Junts van viure el ministeri sacerdotal, amb un lliurament total a la parròquia. Junts van viure igualment les angoixes de la persecució, però, enmig de la dificultat, es van mantenir fidels a l'Evangelí i, per amor a Déu i a l'Església, es van mostrar disposats a afrontar el martiri.

I així va estar. També junts van ser martiritzats el 12 d'agost de 1936. I per una circumstància providencial,

Mn. J.R. Ezquerria

AJUDANT A VIURE

El tresor de l'amistat

L'experiència ens demostra que és fàcil tenir molts amics quan la vida ens somriu. Acompanyar als altres en l'èxit quan les coses van bé no costa res, però l'amistat veritable es demostra en la monotonia dels dies corrents, que és allò que més abunda en la nostra vida. Els amics veritables es demostren en les situacions

adverses, en els inevitables moments de tristesa, de conflicte, de dubtes i decepcions. És llavors quan necessitem al nostre costat a la persona amiga i agraïm el seu suport amistós i desinteressat.

A més, no estem creats per a la solitud. Per això és molt important trobar a l'amic veritable. Per naturalesa estem cridats a trobar-nos els uns amb els altres, a conviure i recolzar-nos, no només intercanviant idees sinó fins i tot sense paraules. La presència discreta i silenciosa d'un amic al nostre costat en certs moments pot arribar a ser decisiva. Per això, en ocasions, trobem tant a faltar els amics.

Una bona experiència d'amistat suposa simpatia mútua i relació cordial, genera alegria i serenitat, tot i que certament és molt més que això. Un amic és algú amb qui ens sentim totalment segurs, aquell que mai farà alguna cosa que sigui dolenta per a nosaltres o que pogués fer-nos mal, ni ens proposarà mai res que sigui incompatible amb els nostres propis valors i ideals.

Amb l'amic no cal cap demostració ni hem de dissimular les nostres debilitats. Ell les coneix perfectament i les accepta. Per això compartim obertament no només les nostres alegries i els èxits, sinó també les nostres preocupacions i moments d'impotència que amaguem a altres persones. Un bon amic és algú que sap estimar-nos independentment del que arribi a conèixer de nosaltres.

Una veritable amistat sempre ve acompanyada de generositat i capacitat d'abnegació en favor de la persona amiga, oblidant-se d'ell mateix. En aquest sentit, l'afirmació de Jesús és definitiva: «Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15,13).

S'ha arribat a escriure que l'amistat veritable es reconeix per la seva durada: és més forta que la mort. Per això parlem sempre del tresor de l'amistat. No hi ha situació, esdeveniment o persona que sigui capaç d'anul·lar o fer desaparèixer l'amistat del cor del veritable amic. Però és un tresor en vasos de terrissa, fràgils com ho és tot allò humà. Ens cal la vigilància i la humilitat perquè «un amic fidel no té preu» (Sir 6, 5-17).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

¿Quieres saber quienes son tus verdaderos amigos?
Mete la pata y fijate quien aún está ahí.

ENTREVISTA

IGNASI RICART

El darrer màrtir

Mn. Jeroni Fàbregas Camí va ser executat el 20 gener de 1939 al Pla de Manlleu. Tenia 29 anys i feia de sanitari i alhora de capellà durant la guerra. Fou consiliari dels Fejocistes i vicari de Vilabella. Un soldat que havia d'anar a la batalla de l'Ebre va escriure una carta als seus pares on lloava Mn. Jeroni, però aquesta va ser interceptada per un comandant, cosa que va provocar que el matessin. Un nebot seu, el P. Ignasi Ricart, claretà, recorda el testimoni d'aquest darrer màrtir de la Guerra (in)Civil a Tarragona, que serà beatificat el proper 13 d'octubre.

Qui era Mn. Jeroni?

Fill de l'Esplugu Calba, va ser catequista i va participar activament de l'Aplec catequístic de Catalunya a Montserrat, el 1933. Va ser ordenat prevere el 1934, poc després de la mort de la seva mare. Era vicari de Vilabella, on el va sorprendre la guerra.

Per què va ser el darrer màrtir?

El setembre de 1938 es va enrolar com a sanitari, tenint cura dels soldats republicans. Vivia al Mas d'en Puig i la nit de Nadal de 1938 va donar la primera comunió a la filla i a dos cosins de la família Pahí-Salvadó. Els soldats anaven a confessar-s'hi.

Quin testimoni de fe li va deixar?

Als 11 anys, vaig assistir al trasllat de les seves despulles a l'Esplugu Calba. Em van explicar el seu apostolat. La crema de la parròquia no el va deixar paralytitzat, sinó que va començar un nou apostolat: acompanyar els soldats republicans. Com al P. Claret, la caritat de Crist l'esperonava. La família em va regalar el calze i la patena de la seva ordenació, però fa tres anys els vaig donar —retornar— a la parròquia de Vilabella.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Maria, memòria de Jesús

Avui, 8 de setembre, s'escau la festa de la Nativitat de la Mare de Déu. Amb aquest motiu publicarem un fragment de l'obra de Benet XVI dedicat a santa Maria com a memòria de Jesús i, especialment en això, imatge de l'Església.

El que diu Joan en el seu Evangeli sobre el record que esdevé comprensió i camí «cap a la veritat sencera» toca molt de prop el que Lluc diu del record de la Mare de Jesús.

En tres passatges de l'Evangeli de la infància esmenta Lluc el procés del record. En el relat de l'anunciació de l'àngel Gabriel, l'evangelista ens diu que Maria es va torbar en sentir l'àngel i que va tenir un diàleg interior amb ella mateixa sobre què volia dir aquella salutació. Els textos més importants són en el relat de l'adoració dels pastors. L'evangelista narra: «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Jn 2,19). I al final de la narració sobre Jesús de dotze anys, diu un altre cop: «La seva mare conservava tot això en el seu cor» (Jn 2,51).

El record de Maria és primerament conservar en la memòria els fets succeïts. Però, més que això, és un diàleg interior amb el passat. D'aquesta manera entra ella dins dels fets, els veu en llur context i així arriba a comprendre'ls.

L'Evangeli de Joan es basa en aquesta mena de record i n'aprofundeix el concepte com a record del conjunt dels deixebles, de l'Església. Aquest record de l'Església és guiat per l'Esperit Sant, que així ens condueix «a la veritat sencera».

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

La Virgen María en Japón

En Tokio hay un templo dedicado a Canon, la diosa de los comerciantes. Y en el puerto de Nagasaki hay un pequeño templo de madera, dedicado a la Virgen María-Canon. Fue construido en el s. XIX por el misionero francés P. Petit Jean.

Un buen día, una joven japonesa se presenta al P. Petit y hablan:

«¿Quién te ha mandado a Japón? ¿Por qué no tienes ni mujer ni hijos?» Dos semanas después, saluda al misionero y le pregunta: «Los católicos ¿no tienen una diosa, tal como los japoneses veneran a Canon?»

El P. Petit trató de explicarle: «La Virgen María no es una diosa. Pero sí que es la Madre de Dios». La llevó ante el altar. Después de una reverencia a la talla de la imagen de la Virgen María, la joven dijo: «Padre: a usted le ha enviado el Papa. Y yo soy católica. Mis antepasados fueron católicos. Ahora somos más de 10.000 en Nagasaki. Todos esperábamos su venida. Ella, María-Canon, nos ha salvado.»

Mons. Cirarda escribió: «La primitiva capilla de madera es monumento nacional. Miles de japoneses la visitan, asombrados de que tantos compatriotas hubieran mantenido su fe así, durante más de 250 años, en tiempos de dura persecución y de sufrimiento. Una imagen de María-Canon preside mi despacho.»

J. M. Alimbau

QUINA MÍSTICA, AVUI?

L'existència, un repte

La realitat que vivim és dura. Necessitem fortalesa, capacitat de resistència, esperança... La crisi que estem patint a molts nivells és un dolorós crit d'alerta que ens demana revisar profundament la nostra manera d'entendre l'existència.

No com quelcom que ens arriba sense més i segueix el seu destí, sinó com el que realment és, un repte. Sí, l'existència és un repte. Perquè el món no és ni molt menys de color rosa. Hi ha sofriment, pobresa, soledat, injustícia, violència..., i la nostra realització com a persones no és quelcom que ens sigui donat en néixer, sinó que l'hem d'anar construint pas a pas, amb molt d'esforç. Això resulta evident en el nostre context actual, ferit per la conducta perversa d'unes persones que s'han aprofitat de la pròpia situació de poder, en diferents àmbits —financer, polític, religiós, econòmic...—, per perseguir els propis interessos en lloc del bé comú. Una nova evidència que el pecat no és una ofensa a un Déu gelós del seu honor, sinó una ofensa al nostre pròxim, a la seva dignitat que és la dignitat i l'honor de Déu (Sant Ireneu).

Sí, ser persona no és fàcil i l'existència és un repte. Viure una existència mística, avui més que mai significa contemplar Déu en la realitat opaca, ambigua i dura que és el nostre món, i fer que aquest esdevingui més humana, és a dir, més diví. No hi ha fe cristiana sense seguiment de Jesús de Natzaret. No hi ha fe cristiana sense praxi contemplativa, és a dir, sense mística...

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 9. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Col 1,24-2,3 / Sl 61 / Lc 6,6-11]. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia.
- 10. **Dimarts** [Col 2,6-15 / Sl 144 / Lc 6,12-19]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prev. dominicans i mrs. a Omura.
- 11. **Dimecres** [Col 3,1-11 / Sl 144 / Lc 6,20-26]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.
- 12. **Dijous** [Col 3,12-17 / Sl 150 / Lc 6,27-38]. El Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí.
- 13. **Divendres** [1Tm 1,1-2.12-14 / Sl 15 / Lc 6,39-42]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.
- 14. **Dissabte** [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi.
- 15. **† Diumenge vinent**, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Ex 32,7-11.13-14 / Sl 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o més breu: 15,1-10)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

»Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar". Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també, ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sb 9,13-19)

¿Qué hombre conoce el designio de Dios? ¿Quién comprende lo que Dios quiere? Los pensamientos de los mortales son mezquinos, y nuestros razonamientos son falibles; porque el cuerpo mortal es lastre del alma, y la tienda terrestre abruma la mente que medita.

Apenas conocemos las cosas terrenas y con trabajo encontramos lo que está a mano: pues, ¿quién rastreará las cosas del cielo? ¿Quién conocerá tu designio, si tú no le das sabiduría, enviando tu santo espíritu desde el cielo?

Sólo así fueron rectos los caminos de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada, y la sabiduría los salvó.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán.» / Mil años en tu presencia / son un ayer, que pasó; / una vela nocturna. R.

Los siembras año por año, / como hierba que se renueva: / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano:

Yo, Pablo, anciano y prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien he engendrado en la prisión; te lo envío como algo de mis entrañas.

Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en tu lugar, en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo; así me harás este favor, no a la fuerza, sino con libertad. Quizá se apartó de ti para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino mucho mejor: como hermano querido.

Si yo lo quiero tanto, cuánto más lo has de querer tú, como hombre y como cristiano. Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí mismo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió y les dijo: «Si alguno se viene conmigo y no pospone a su padre y a su madre, y a su mujer y a sus hijos, y a sus hermanos y a sus hermanas, e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no lleve su cruz detrás de mí no puede ser discípulo mío.

»Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no ha sido capaz de acabar."

»¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que le ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Lo mismo vosotros: el que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío.»

El Salvador. Pintura sobre taula, atribuïda a Pedro Berruguete. Museu Diocesà de Palència

COMENTARI

Deixar-ho tot per Jesús

En el text evangèlic d'avui, hi trobem quatre ensenyaments entrelaçats: estimar Jesús per damunt de tothom, portar la pròpia creu, asseure's a deliberar i renunciar a tot el que es té.

«Si algú vol venir amb mi...»: Jesús posa condicions. La primera condició és estimar Jesús per damunt dels llaços familiars i, fins i tot, de la pròpia vida. La família sempre ha estat una institució sagrada, amb lligams estretament corporatius. Jesús es posa per damunt d'això, com també del més sagrat que tenim que és la pròpia vida. D'aquesta manera Jesús esdevé el màxim absolut per al deixeble.

Estimar en la tradició bíblica no és un sentiment —això és una novetat del romanticisme— sinó un compromís. Quan la Bíblia diu que Déu estima el seu poble vol dir que s'ha compromès a favor d'ell. Estimar Jesús i el pròisme vol dir comprometre's a favor seu amb totes les forces.

La segona condició és portar la pròpia creu, és a dir, compartir el destí de Jesús amb les pròpies angoixes. La creu esdevé un símbol del rebuig i el patiment. Qui no accepta el fracàs, el dolor, els obstacles que comporta la vida humana, no pot ser deixeble d'un Messies crucificat.

En tercer lloc, amb dues comparances paral·leles, Jesús ens mostra la necessitat de deliberar

abans de comprometre's a seguir-lo. No podem llançar-nos a una empresa per a la qual no comptem amb forces suficients. No podem voler seguir Jesús si no comptem amb la voluntat i la força que això demana.

Finalment, tot acaba amb una afirmació extrema: qui no renuncia a tot el que té, no pot seguir Jesús, perquè sempre trobarà excuses per ocupar-se'n; excuses que el duren a igualar l'evangeli. Potser és aquest el nostre mal, que estimem Jesús només amb el sentiment, defugim la creu, no acabem de deixar-ho tot per ell i no fem altra cosa que viure un evangeli igualit.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

TESTIMONIS DE L'ANY DE LA FE

Per a mi, la fe és donar resposta a alguna cosa o a Algú que jo he rebut abans. Respondre a una crida que jo he sentit

abans, respondre a Algú que m'ha estimat abans i que em porta a voler conèixer-lo i estimar-lo, per retornar-li el que jo he rebut abans. És un camí d'anada i tornada, si tu vols, o d'un donar perquè abans has rebut. Això em fa sentir bé, em reconforta. És gratificant saber-te estimada i saber que pots estimar i pots donar felicitat als altres. Hi ha hagut Algú, abans que tu, que ho ha fet i que ha estat capaç de portar-ho endavant.

Xelo Pla

El nou consell del Moviment de Professionals Catòlics de Lleida (MPCL) visita el Sr. Bisbe

Fa pocs dies Francesc López, Meritxell Prados, Pepita Camps i Gemma Echeverría, que con-

formen la nova comissió diocesana d'aquest moviment cristià, han visitat el Sr. Bisbe per presentar-se i dialogar amb ell de manera dis-tesa. Durant la trobada s'han parlat dels ob-jectius d'aquest moviment evangelitzador in-ternacional, que, seguint el mètode de revisió de vida, reuneix homes i dones professionals catòlics, compromesos amb l'Església i la so-cietat. A Lleida el formen una vuitantena de persones, entre els 30 i 65 anys.

Primera Missa del P. Benjitu

El claretjà P. Yoha-nes Benjitu Bareto, el diumenge 7 de juliol, va celebrar la seva pri-mera Missa a la par-ròquia Sant Antoni M. Claret, de Lleida. El 29 de juny va ser ordenat prevere, a Vic. En Ben-jitu, durant el curs passat, ha desenvolupat tas-ques pastorals els caps de setmana a la parrò-quia. És per això que la comunitat claretiana de Lleida i els feligresos de Balàfia l'han volgut acompanyar en aquest esdeveniment.

El P. Jaume Sidera ha donat la benvinguda a tothom, destacant la presència de la seva ma-re, la Sra. Elisabeth. I ha desitjat al nou prevere una vida sacerdotal molt fructífera, alhora que ha expressat el desig que sorgeixin noves voca-cions a la vida consagrada en la nostra comu-nitat parroquial.

La parròquia ha obsequiat al P. Benjitu amb un joc de calze i patena, a més d'una ceràmica amb la cita d'Isaïes: «M'ha ungit per evangelit-zar els desvalguts», perquè tingui present la se-va tasca com a capellà.

En acabar la celebració, els assistents han passat a felicitar el nou prevere que aviat mar-

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a dissabte de 10 a 12 h de juliol fins a setembre

• Dimecres, 11 de setembre:

—12 h, acte institucional a la Paeria.

xarà a la seva terra, per tornar a la nostra par-ròquia en començar el curs, on realitzarà la se-va tasca pastoral.

Conxita López Torres

Revisió i acomiadament

Un any més, en la cloenda dels Cursos de Preparació al Matrimoni (CPM), s'ha fet la valo-ració del curs per part del seu equip, format per deu parelles. Aquests diàlegs prematrimonials són una oportunitat, adreçada als nuvis, per aprofundir en la seva relació i la seva formació, de cara a preparar el seu matrimoni.

Després, s'ha acomiadat al P. Silvestre Fal-guera SJ, que el curs vinent ja no serà entre nos-altres, ja que inicia una nova etapa pastoral a Barcelona. Li desitgem el millor.

AYUDANDO A VIVIR

El tesoro de la amistad

La experiencia nos demuestra que es fácil tener muchos amigos cuando la vida nos sonrío. Acompañar a los otros en el éxito y cuando las cosas van bien no cuesta nada, pero la amistad verdadera se demuestra en la monotonía de los días corrientes, que es lo que más abunda en nuestra vida. Los amigos verdaderos se demuestran en las situaciones adversas, en los inevitables momentos de tristeza, de conflicto, de dudas y decepciones. Es entonces cuando necesitamos a nuestro lado a la persona amiga y agradecemos su apoyo amistoso y desinteresado.

Además, no estamos creados para la soledad. Por eso es muy importante encontrar al amigo verdadero. Por naturaleza estamos llamados a encontrarnos los unos con los otros, a convivir y apoyarnos, no sólo intercambiando ideas sino incluso sin palabras. La presencia discreta y silenciosa de un amigo a nuestro lado en ciertos momentos puede llegar a ser

decisiva. Por ello, en ocasiones, echamos de menos a los amigos.

Una buena experiencia de amistad supone simpatía mutua y relación cordial, genera alegría y serenidad, aunque ciertamente es mucho más que eso. Un amigo es alguien con quien nos sentimos totalmente seguros, aquel que nunca hará algo que sea malo para nosotros o que pudiera hacernos daño, ni nos propondrá nunca nada que sea incompatible con nuestros propios valores e ideales.

Con el amigo no hace falta ninguna demostración ni hemos de disimular nuestras debilidades. Él las conoce perfectamente y las acepta. Por eso compartimos abiertamente no sólo nuestras alegrías y los éxitos, sino también nuestras preocupaciones y momentos de impotencia que escondemos a otras personas. Un buen amigo es alguien que sabe amarnos independientemente de lo que llegue a conocer de nosotros.

Una verdadera amistad siempre viene acompañada de generosidad y capacidad de abnegación en favor de la persona amiga, olvidándose de sí mismo. En este sentido, la afirmación de Jesús es definitiva: «Nadie tiene mayor amor que el que da la vida por sus amigos» (Jn 15, 13).

Se ha llegado a escribir que la amistad verdadera se reconoce por su duración: es más fuerte que la muerte. Por eso hablamos siempre del tesoro de la amistad. No hay situación, evento o persona que sea capaz de anular o hacer desaparecer la amistad del corazón del verdadero amigo. Pero es un tesoro en vasos de barro, frágiles como lo es todo lo humano. Necesitamos la vigilancia y la humildad porque «un amigo fiel no tiene precio» (Sir 6,5-17).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737